

Huis van Hoop: Dar Al Amal in Ramallah

Door Marlies Tjallingii, in De Vriendenkring, maandblad van de Nederlandse Quakers

Hoe vinden we nieuwe deelnemers voor onze cursus in april in Ramallah? In maart zijn er nog maar 2 aanmeldingen dat zijn er niet genoeg. We hebben onze reis geboekt en afgesproken in Bethlehem bij het Arab Educational Institute om 4 dagen met vrouwen van het Sumud huis te werken en 4 dagen met de jongeren van het Media Centre. Daar tussendoor is er ruimte om 5 dagen cursus te geven in Ramallah en ook voor een terugkomdag met oud cursisten. We zeggen tegen elkaar dat het ook goed is als er geen cursus is, dan gaan we andere dingen doen of gewoon ontspannen!

Dan krijgen we een week voordat we op reis gaan van Hekmat, onze organisator en vertaler in Ramallah, dat ze een groep maatschappelijk werkers heeft van het ministerie van sociale zaken van de Palestijnse Autoriteit. Er is ook een plek waar we les kunnen geven en voor eten wordt gezorgd. Wat een verrassing!! Weg ontspanning! Maar wel een mooie uitdaging!

De plek is: Dar Al Amal, Huis van Hoop, in de dagelijkse omgang in Ramallah “gevangenis” genoemd. Dat is vast een bijzondere plek om te werken! Het is een jeugdopvang of wel een heropvoedinghuis voor

Huis van Hoop in Ramallah

delinquente jongeren tussen de 14 en 18 jaar. Ze worden door de rechter hiernaar toe verwezen en kunnen er afhankelijk van de straf één tot meerdere maanden blijven. De directeur is Basil. Hij werkt er nu een half jaar en doet een nieuwe wind waaien. Op het moment dat we onze cursus geven zijn

Basil, de nieuwe directeur laat met foto's zien hoe slecht het er vroeger uit zag

er maar 4 jongeren, terwijl er plaats is voor wel 20. Ze mogen gewoon door het huis lopen als we pauze hebben. Ze doen kleine klusjes, schoonmaken, wc's poetsen, koken, zetten bloemen in vaasjes en kletsen zo af en toe met een van de mensen in onze cursus. Beetje bij beetje horen we verhalen over de staf en vrijwilligers die er werken. In een van de pauzes komt één van de jongens bij ons staan. Basil leest de brief voor die de jongen heeft geschreven aan zijn leraar, één van de begeleiders. De tekst wordt vertaald voor ons: “Dank je wel voor mijn leraar, die me heeft leren lezen en schrijven”. De jongen kan zelf ook de brief lezen, het gaat nog wel een beetje hortend en stotend. Hij is 17 jaar, is wel 9 jaar op school geweest en is een “drop-out”. We vragen niet

Hekmat vertaald de brief van de jongen die opnieuw heeft leren schrijven en lezen

waarom hij hier is. Daar kunnen we naar raden. Dat hij hier in een positieve stroom is gekomen, is duidelijk. Hij heeft in de maand dat hij nu hier is opnieuw leren lezen en schrijven en is daar heel dankbaar voor.

Onze deelnemers ongeveer 20, zijn medewerkers, inclusief de directeur, van Dar Al Amal en maatschappelijk werkers van het ministerie van sociale zaken en vrijwilligers van het huis. Ze hoeven niet te betalen voor de cursus, die wordt aangeboden door het ministerie. Wij betalen onze vertaalster en de handboeken (Engels en Arabisch) van het geld dat de maandvergaderingen en de Duitse Quakers ons hiervoor hebben gegeven, zodat de kosten voor de Palestijnen ook laag blijven. We hebben mannen en vrouwen die meedoen. Er is ook een deelneemster die op het ministerie werkt en die speciaal komt kijken hoe de cursus verloopt. Ze is niet de hele tijd aanwezig, maar komt ook voor zichzelf blijkt aan het einde. Ze stelt het zeer op prijs dat ze een (deel)certificaat krijgt.

vier tevreden deelnemers aan onze cursus

We geven onze cursus, met behulp van het cursusboek dat nu helemaal vertaald is in het Arabisch. Een van de cursisten van oktober 2015 heeft dat voor ons vertaald. Prachtig werk heeft ze gedaan. Ook haar hebben we kunnen betalen met het geld dat we van jullie hebben gekregen! We kunnen helaas niet controleren of het allemaal klopt, maar we krijgen weinig opmerkingen dat er iets anders staat dan we bedoelen. Dat blijft spannend. Maar wat we wel zien en kunnen beoordelen dat de opmaak en de titels en de plaatjes heel goed zijn verzorgd en dat is knap werk. Met google vertalen hebben we hier en daar een check gedaan. We kunnen nu wel wat Arabisch lezen, maar snappen doen we het nog maar weinig! Basil vertelt zijn verhaal over hoe hij directeur is geworden: Hij heeft een studie gedaan in Sevilla in Spanje. Ik kan ook Spaans met hem praten, dat

gaat hem beter af dan Engels. Hij werkte op het ministerie van sociale zaken waar hij zich rot verveelde, hij kwam steeds later op zijn werk en thuis was hij behoorlijk game verslaafd, hij haalde er geen energie meer uit. Op een gegeven moment is hij boeken gaan lezen, onder andere van Steven Covey en die deden hem inzien dat hij iets anders wilde. Hij heeft zijn baas op het ministerie gevraagd of hij een maand mocht logeren in de jeugdgevangenis (Dar Al Amal). De directeur daar was niet erg gemotiveerd om met de jongens iets positiefs te doen. Basil schreef een rapport over de gang van zaken voor het ministerie, maar eigenlijk ook voor zichzelf. Hij mag dan van de minister directeur worden van het huis. Voor de jongens en voor hem zelf is dit een geschenk van God!

Een groot verhaal komt nooit in eens! Aan het eind van de cursus, houdt Basil ook een toespraak. Hij wordt heel emotioneel. Het enige wat ik kan doen is mijn armen om hem heen slaan. Hij vertelt dat toen hij voor het eerst naar school ging, zijn vader er niet was om met hem mee naar school te gaan. Zijn vader was in de gevangenis. Het raakt hem diep. Hij heeft net een school gevonden voor zijn dochtertje. Hij is blij met die school. Hoe is een levensopdracht verbonden met

onze eigen geschiedenis en ons eigen levensverhaal?

Tamam is een van onze

deelneemsters. Tamam betekent goed. Iedere dag doen wij een oefening "Goed en Nieuw", een oefening die we mee hebben genomen vanuit het cocounselen en opgenomen in onze NLP-cursussen. Wij doen zelf ook mee en wisselen om de beurt ons Goed en Nieuw voor die dag uit.

Tamam ziet ons bezig, springt op en vraagt: "Wat hebben jullie aan elkaar te vertellen wat nieuw is? Jullie werken de hele dag samen, gaan naar hetzelfde logeeradres, wat is er Goed en Nieuw voor jullie? Wij Palestijnen hebben elkaar na een aantal jaren huwelijk niet veel nieuws te

een jonge vrijwilliger leert met de 'circle of excellence' bij zijn kracht en zelfvertrouwen te komen

vertellen!” Dan vertellen we wat er hoe veel verschillende mooie dingen ieder van ons is opgevallen en hoe fijn het is om deze te delen in deze kleine oefening. Kleine dingen bij het ontbijt die ochtend: het delen met andere gasten van de schaal met vruchten salade: banaan, mandarijn, papaja, appel. Tomoki, de Duitse vrijwilliger in het gastenverblijf, die ook mee eet, leert papaja eten omdat hij denkt dat het askedania is (een vrucht die volop te koop is), waar hij wel van houdt. Een mooi voorbeeld van hoe je denken je smaak beïnvloedt.

Tamam luistert met oren op steeltjes. De dag daarna komt ze en vertelt ze dat ze een “nieuwe Tamam“ is. Ze heeft opnieuw gevonden wat ze met haar man en kinderen kan bespreken, waar ze blij van wordt.

Het werken in het Dar Al Amal is soms onrustig, omdat er jongens in en uit lopen, soms een stukje mee doen en dan weer weglopen. Ook moet Basil of een andere medewerker problemen oplossen, of er komt een man van de Amerikaanse ambassade drie gitaren brengen, hij groet ons allemaal en gaat dan weer weg. Maar er is een goede sfeer en de deelnemers zijn erg blij met wat ze leren, de communicatie vaardigheden die ze leren en wat ze ermee kunnen in hun eigen situatie. Ook al moeten ze soms van ver komen of tussendoor een examen doen voor hun studie, ze zijn dan even weg en komen weer terug om verder mee te doen.

De laatste middag hebben we een mooie ceremonie. Er komen twee mannen van het ministerie van sociale zaken, assistenten van de minister. Ze komen speciaal om mee te helpen de certificaten uit te delen. Ook maken ze nog een laatste oefening mee: de drie waarnemingsposities, waarin een deelnemer vanuit drie posities kijkt naar een situatie: vanuit zijn eigen gezichtspunt, vanuit het gezichtspunt van de ander en ook als objectieve waarnemer van de situatie. Dit is een heel leerzame oefening bij conflicten. Sommigen leren er beter voor zichzelf opkomen, anderen om zich meer in de ander te verplaatsen en ook zijn er velen die leren om de emoties los te laten en de situatie van uit een ‘helikopter’ te bekijken. De bezoekende mannen zijn zeer onder de indruk. We vinden het heel fijn dat deze mannen mee maken hoe we werken: heel interactief, actief

door in de cirkel te stappen leer je hoe je je bronnen kunt gebruiken

oefenen, met enthousiasme en levendigheid en zingen als we weer beginnen na een pauze. Anders dan ze gewend zijn met veel presenteren en vooral luisteren. Het uitdelen van de certificaten is een groot feest met veel applaus en foto's. En

één van de jongens van het thuis in de keuken waar hij werkt

ook toespraken, waar wij ons een beetje op de achtergrond houden. En de emoties van Basil, waaruit blijkt dat hij heel blij is met deze vijf dagen in zijn Huis van Hoop! Ook wij krijgen een mooi certificaat: prachtig in een fluwelen doos!

Als ik nu mijn ogen dicht doe, zie ik de groep voor me met open ogen en lachende monden, ook met tranen en diepe emoties. Dat neem ik met me mee, met de liefde die over en weer gaat in de groep. Wat fijn dat we hier een kleine bijdrage mogen leveren. Ze willen heel graag dat we verder gaan met de tweede cursus als we in oktober weer in Palestina zijn.

officiële uitreiking van de certificaten met twee mensen van het ministerie van sociale zaken